

Янковата ябълка

Мария Верихо

I

Янко бѣше твърдѣ мъничекъ. Той не можеше нито да ходи, нито да седи, нито дори главичката си да държи право. Само лежеше въ миризливитѣ си пелени. Когато се роди, татко му посади въ градината ябълково дръвче и каза:

— То ще бѣде Янково. Нека расте заедно съ него. Янко растѣше лека-полека, и дръвчето — заедно съ него. Янковата майка кърмѣше Янка съ млѣко, хранѣше го съ кашица, а татко му често го изнасяше на двора, до градината, на слънце.

Дръвцето сѣщо тѣй. Неговата майка — земята — му даваше различни сокове. Слънцето го милваше съ лъжитѣ си и сгрѣваше листата му. Дъждецътъ отъ врѣме на врѣме го кпѣше и поеше.

Янко добиваше сили. Той размахваше вече ржичкитѣ си, тупаше съ крачката си. И на дръвцето пораснаха първи клонки, развиха се първи листенца. Клонкитѣ тѣй добръ закрѣпнаха, че и отъ вѣтъра не се бояха вече.

Янко имаше много играчки: палячо, топка, количка. Дръвцето сѣщо имаше играчки: божа-кравичка, златни мушички, птички, пчелици — всички сами идѣха при него.

— Сипъ — сипъ — сипъ, — пѣше синигерчето.

— Жж... жж..., — бръмчеше пчелицата.

II

Дойде зимата.

Янко се облѣче въ топли дрехи. На краката си обу топли чорапи и обуца.

Стана студено. Янковата ябълка изгуби листата си и се разтрепера отъ студъ. Нейната още тъничка корица не я сгрѣваше, и мразътъ започна да я щипе. Ахъ, дали нѣма да загине!

Но градинарътъ я обви съ слама и добродушно ѝ каза:

— Нѣма да измръзнешъ, нѣма да измръзнешъ, малко дръвченце — сламата не ще пропусне студа до тебе!...

Мина се година, втора, трета... Янко стана вече голѣмо момче. Той тичаше изъ градината, играеше съ врѣсницитѣ си и често спохаждаше своята ябълка.

Тя бѣ пораснала толкова високо, че Янко не можеше да достигне клонитѣ съ ржцѣ.

На клонитѣ висѣха нѣколко ябълки, красиви, жълто-червени.

Въ Янковата градина имаше и други ябълки и други плодни дръвчета. Той всѣки день берѣше отъ тѣхъ, но мислѣше за плодоветѣ на своето дръвце.